

Maradj otthon.

Ezt sugározza a rádió, TV és a plakátok. Rendben van. Itthon ülök a teraszon, süt a Napocska, és napozok. Már megszámloltam a burkoló lapokat, úgy keresztbe, mint hosszába és kiszámoltam a négyzetmétert, annak ellenére, hogy tudom. Dehát ha ráér az ember, akkor mit is csináljon?

Ebéd után - ha gusztusom van rá - és minden délután van rá gusztusom, akkor eszem egy narancsot és egy almát. Úgy gondoltam ezzel biztosítom a szervezetem vitaminszükségletét. A narancs héját egy hegyes késsel hat részre osztom és úgy bontom hosszában, hogy az alján egy kis részen egyben maradjon a héj. Ezután szépen kézzel kibontom és kiteritem a héját, mint egy virág szirmait. Akkor hat szírom közepén ott van a gyümölcs. Ezt még Apámtól tanultam.

Elment valahol a közelben egy szirénázó autó. Mentő, rendőr, vagy valami más erre jogosult kocsi volt. Egy repülő is elmehetett felettem. Látni nem látom, csak a hangját hallom. Eszembe jut, hogy a midway szigetekenél lezajlott tengeri csatában a japán anyahajók tornyaiban lévő megfigyelők tudták, hogy jönnek az amerikai repülők, még a hangjukat sem hallották, de idegesen keresték az égen a pontokat. Amikor már meglátták, értesítették a parancsnokot, aki indította a vadászgépeket az ellenség „fogadására”. A bombázók, „csomagjaiktól” megszabadulva találatokat értek el, aminek következtében nem sokára a parketták repültek a levegőbe. A Japán anyahajókon a felszálló pálya ugyanis parkettával volt borítva. Elég idős vagyok, ahhoz, hogy a memóriám eléggé tele legyen. Nem dicsekvésből mondom, de átéltem egy egész világháborút. Tizennégy éves voltam, amikor már megkerestek a leventéktől. A leventeszervezetek minden 12-21 év közötti fiú, különös tekintettel az iskolából kimaradtak katonai előképzését és nemzeti szellemű nevelését szolgálták. A testnevelés mellett jelentős hangsúlyt fektettek a fegyelemre és a valláserkölcsei nevelésre. A zsidók elleni propagandából sem maradtunk ki. Hetente kellett megjelenni, aki nem jelent meg rendőr ment érte, katonai kiképzésben részesültünk, (sorakozó, jobbra át, balra át, oszolj). Erről jut eszembe, hogy ez a szó (oszolj) csak a nyelvújítás óta ismert, mert az előtt a „szerteszt” kifejezés volt használatba. Ugye milyen érdekes! Később, amikor bevonultam sorkatonának, az első héten kaptunk hasonló kiképzést. 1944-ben már fapuskával gyakorlatoztunk, Ez a „fegyver” pontos mása volt a katonai puskának, azzal a különbséggel, hogy ezen csak a két szíjtartó gyűrű volt fémből, a többi fa folt. A legérdekesebb az volt, hogy ejtőernyős ugrási képzést is kaptunk. Ez abból állt, hogy az egymás után álló kettő, három, majd a négy méteres után az ötméteres állványról kellett leugrani. Alattuk egy kupac homok volt természetesen. Az első kettő, még aránylag jól ment. A négy, és az ötméteres már egy kicsit keményebb volt. Nem is sikerült mindenkinek, azaz ha le is ugrott, valami baja történt. Nem volt veszélyes az esés, csak enyhe rándulás, meg tisztogatásra volt szükség, a homok eltávolítása céljából, ugyanis fenékre, vagy egyéb részére esett a gyakorlatozó. Azt mondták, hogy azért van erre szükség, mert az ejtőernyő másodpercenként öt métert zuhan. Tehát a földet érés pillanatában olyan, mintha egy öt méteres állványról ugrott volna. A rákosi réten volt egy ejtőernyős torony, ahol egy szerkezet az ernyőt kifeszítve tartotta mintegy 100-120 méter magasban. Lejjebb volt egy kinyújtható kar, aminek a segítségével az ernyő hevederjét magára csatolhatta a következő újonc, aztán behúzták. Az ernyőt elengedték, és onnan szabadon lebegett az ernyő a földet érésig. Ez gyakorlat volt az ejtőernyős ugrás egyik legveszélyesebb részének a gyakorlására. Még a sorkatonai szolgálat első évében hozzánk helyeztek egy velünk egykorú katonát, aki amint elmesélte ejtőernyős volt. Vele történt meg, hogy az ernyő, csak félig nyílt ki, és az Ő nagy-nagy szerencséjére egy frissen mélyszántót földre esett, ahol csak erős zúzódásokat szenvedett. Egy alkalommal, amikor riadó volt, és a lépcsőházban igyekeztünk lemenni, Ő kinyitotta az ablakot, és teljes menetfelszerelésben kiugrott, a földszinten megkérdezte, hogy mit csináltunk ennyi ideig.

Csőngettek. Az unokám meghozta a mai adag ennivalót, amit letesz a bejárati ajtónál és bekiabál: „Papa meghoztam a kaját!”, és vigyázz magadra, mondta majd elment. Nem találkozhatunk, nehogy megfertőzőn. Én 90 éves vagyok Ő 40 éves, sok ember között megforduló fiatalember.

2020. évi. Levéltári Polgármesteri Hivatal

2020 NOV 20

XIII/531-49
.....szón
.....

Melléklet.....
Előadó: Melmeth ut.